

РЕШЕНИЕ

№ 1383

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13003** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Н. М. Ш., ЕГН [ЕГН], от [населено място], против решение от 17.09.2019г., постановено по нахд № 233 по описа за 2017 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 18-ти състав. С решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 16-4332-012196/28.07.2016 година, с което началник група в ОПП- СДВР- Г. Б. му е наложил административни наказания глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл.38 ал.3 от ЗДвП и на основание чл.175 ал.1 т.5 ЗДвП- глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл.123 ал.1 т.3 б.”в” ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението е неправилно. Твърди се, че при разглеждане на делото в СРС е допуснато съществено нарушаване на процесуалните правила, като актосъставителят не е допуснат до разпит. Сочи се, че мотивите на съдебното решение са изградени основно на предположения и хипотези, като не почиват на приети безспорни писмени и гласни доказателства, с които се установяват конкретни факти. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено

наказателното постановление.

Ответникът, СДВР, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е допустима. Подадена в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за това, че на 10.01.2016 г. около 21.45 часа Ш. управлявал лек автомобил марка „Гойота Рав 4“, рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към № 119, като предприемайки маневра обратен завой, не пропуска и реализира ПТП с попътно движещото се пътно превозно средство, след което напуска мястото на пътнотранспортното произшествие без да уведоми за това компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № 722448 от мл. автоконтрольор при ОПП СДВР, като жалбоподателят се е запознал с констатациите в него. Въз основа на този АУАН било издадено и обжалваното НП.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел за установени обстоятелствата, изложени в АУАН и НП, и е счел, че описаната в тях и установена по делото фактическа обстановка субсумира от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.38, ал.3 ЗДвП, за което е наложено законоустановеното административно наказание по чл.179, ал.2, вр ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП и това за нарушението по чл. 123 ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвп, за което е наложено законоустановеното административно наказание по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

В съответствие с материалния закон са изводите на СРС, че установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 38, ал.3 от ЗДвП, съгласно който при недостатъчна широчина завиването в обратна посока може да започне и от друга част на платното за движение, но водачът на завиващото пътно превозно средство е длъжен да пропусне и попътно движещите се от лявата му страна пътни превозни средства. При предприемането на маневра обратен завой касаторът е следвало да осигури безопасно пропускане на движещите се в лявото платно превозни средства, като е следвало да пропусне преминаването им и едва тогава да извърши маневрата. Касаторът не е изпълнил вмененото му задължение, поради което е настъпил удар между управляваното от него пътно моторно средство и управляван от трето лице автомобил. От субективна страна деянието е извършено при непредпазливост във формата небрежност - жалбоподателят не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици - реализирането на ПТП, но е бил длъжен и могъл да предвиди, че като отнеме предимството на попътно движещо се МПС би могло да бъде реализирано ПТП.

Съдът счита, че законосъобразно и в съответствие със събраните по делото доказателства СРС е приел, че вмененото на наказаното лице следващо нарушение правилно е квалифицирано като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Според чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, когато при ПТП са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие /съгласието се удостоверява с попълване на двустранен констативен протокол - арг. от чл. 123, ал. 1,

т. 3, б. „б“ от ЗДвП/ относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Санкционната норма на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. за водач, който не изпълни задълженията си като участник в ПТП. Безспорно е доказано, че след кратък престой Ш. е напуснал местопроизшествието. Същият не е проверил и какви са последствията и дали има причинени щети и пострадали хора, като по този начин съвсем съзнателно е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал.1, т.3, б. „в“ , като нито е известил служителите на отдел „ПП“ при СДВР, нито е изчакал пристигането им. Административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана правилно.

Не са допуснати и процесуални нарушения в съдебното производство. При съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН – вменените на касатора нарушения са достатъчно ясно и конкретно индивидуализирани.

Неоснователно е и възражението за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените парвила, поради това, че не е разпитан актосъставителят и в тази връзка не са доказани констатациите по акта. Констатациите в акта се потвърждават от събраните по делото писмени доказателства. В случая актосъставителят не е бил очевидец на нарушението, но законът предвижда възможност актът да се състави при установяването на нарушението, дори ако са липсвали свидетели на извършването му. В случая актът за нарушение е съставен в хипотезата на чл.40, ал.4 от ЗАНН- въз основа на съставен протокол за ПТП. Последният е официален свидетелстващ документ и като такъв е годно основание за съставяне на акт за нарушение, като в този случай самият закон, ЗАНН, регламентира, че актът може да се състави в отсъствието на свидетели.

Настоящият състав приема, че обжалваното решение е постановено в съответствие с действащите правни норми, не са налице сочените касационни основания. Поради изложеното решението следва да се остави в сила.

Предвид липсата на заявени от страните претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 221 и чл. 222 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.09.2019г., постановено по нахд № 233 по описа за 2017 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: